

Sidste søndag i kirkeåret

Tid og sted: Ødsted og Jerlev kl. 9 og 10.30, 25/11 2018

Skriftlæsninger

Mika 4,1-3: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. «

1 Kor 3,10-17: For ingen kan lægge en anden grundvold end den, der er lagt, Jesus Kristus.

Matt 11,25-30: Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtomdig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.

Salmevalg

402: Den signede dag

217: Min Jesus lad mit hjerte få

321: O Kristelighed

69: Du fødtes på jord

52: Du, Herre Krist

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

På den tid tog Jesus til orde og sagde, ”Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, fader, for således var det din vilje. Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.”

Prædiken

”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.”

At bære tunge byrder, hvad vil det sige?

Jeg tror, vi lever i en tid, hvor vi lægger tunge byrder på os selv. Og jeg tror, vi gør det, fordi det har vi lært, at vi skal.

Vi lærer i dag i stigende grad, at vi skal bære os selv. Og det er den tungeste byrde, vi kan lægge på noget menneske, at det skal kunne bære sig selv. Der er ingen, der kan bære sig selv.

I dag skal vi, fra de allertidligste år i livet, vurderes. Det begynder allerede i vuggestuen, og det fortsætter i børnehaven, i skolen, på uddannelserne og hele karrieren igennem. Mine egne børn har fået en *kompetenceprofil* i deres børnehave, og jeg forstår jo udmærket intentionen med sådan en profil: at vi skal hjælpe børnene med de ting, de har det svært med. Der findes også en generel kompetenceprofil for præster. Den er ikke særligt populær blandt præster, kan jeg godt afsløre, men det er vist nærmest lovpligtigt i dag, at hver eneste offentlige stilling skal have sådanne kompetenceprofiler, der beskriver, hvad man skal kunne for at bestride stillingen. Jeg har læst den kompetenceprofil, og jeg kan jo ikke lade være med at sammenligne mig selv med kompetenceprofilen, der må anses for at være normen eller idealet i dag; og jeg synes overordnet set, at det er ok med mine kompetencer; men

hold da op, jeg bliver forpustet, når jeg læser om alt det, jeg skal have indblik i, og hvad der ideelt set forventes af mig...

I skolen er der de seneste ca. 20 år blevet indført flere og flere tests. Eksamen har altid været en del af skolelivet på de ældste årgange, men elever skal i dag, i langt højere grad end da jeg gik i skole, testes for deres evner også på de små årgange. Samtidig skal de presses hurtigere igennem uddannelsessystemet, hvilket betyder, at de ret tidligt i deres liv må finde ud af, hvad de har lyst til, og hvad de har evner til. Angst og stress fører det til. Nye tal for angst og stress blandt unge er mildest talt bekymrende. De unge årgange, der i disse år gennemfører folkeskolen og ungdomsuddannelserne, er uden sammenligning de bedste og mest ordentlige og pligtopfyldende, vi endnu har set. Men de er også de mest plagede rent åndeligt. De får aldrig et hvil.

For tests, vurderinger og kompetenceprofiler forfører os ind i den tankegang, at der er noget ved os, der er rigtigt, og noget, der er forkert. Vi ved bare ikke selv, hvad det er.

Det skal vi have eksperter til at fortælle os, der gør brug af prøver og undersøgelser. Og sådan begynder vi mere og mere at betragte os selv udefra, fra prøvernes og undersøgelsernes perspektiv, eller fra samfundets perspektiv, som prøverne er et produkt af. Hvad siger undersøgelserne om os? Hvordan vurderer eksperterne vores evner? Er vi samfundsduelige? Har vi noget at byde på? Vil vores profil være eftertragtet i fremtiden, og hvad kan jeg gøre, hvis det ikke er tilfældet?

Jeg tror sådan set, at vi altid har betragtet os selv udefra, fra et andet perspektiv. Det nye er, at nu sker det ud fra systemets perspektiv, og det er koldt og nådesløst; der er ingen kærlighed i det perspektiv; der er kun nytteværdi og vækst.

Vi har altid set på os selv med de andres øjne, tror jeg. Det gør vi stadig. Vi forestiller os, hvad de andre mon tænker om os, og så forsøger vi at passe ind i det billede, så vi ikke falder igennem. Vi vil gerne være accepteret af de andre.

Det vigtigste spørgsmål for os er, om der er en plads til mig: Har jeg ret til at være her?

I kender det måske, når I kommer ind i et nyt klasselokale, som I aldrig har været i før. Så er man meget optaget af at finde en plads, hvor man føler, det er okay at sidde. Og efter kort tid, så bliver det en vane at sætte sig på den samme plads igen og igen, fordi det føles godt og trygt. Det skyldes angsten for, om vi har ret til at være her. Og det stiller et grundlæggende spørgsmål: Er der nogen, der elsker mig? ... Vi kan aldrig svare med sikkerhed på det spørgsmål. Det vil altid være et spørgsmål om tro: altså om vi stoler på, at det passer, når vores mor eller far eller kæreste eller venner siger, at de elsker os. Vi kan ikke vide, om de elsker os. Det er noget, vi må tro på, stole på, have tillid til.

Det er nemmest at stole på dem, der er os nærmest. I deres omfavelse kan vi af og til hvile vores sind fra alle de anstrengelser, vi gør os, for at se godt ud i de andres øjne – fordi vi stoler på deres kærlighed til os...

Nu skal alt dette helst ikke lyde bagstræberisk, som om det er usundt at gøre sig umage. Selvfølgelig er det godt at anstrenge sig; selvfølgelig er det godt, at vi bliver

dueligere og dygtigere. Vi skal hver især gøre os umage. Vi skal lytte til eksperterne, til lærerne, psykologerne og lægerne, så de kan hjælpe os. Og så skal vi hjælpe de andre og fremelske det gode i hinanden. Vi skal vise, at hvert eneste menneske har evner og et talent, der kan bidrage til det fælles bedste.

Men vi skal huske, at det ikke er hele historien om os. Vi skal huske, at vi ikke først og fremmest er her for at blive dygtigere. Vi er her ikke først og fremmest for at skabe resultater. Hvis vi regner med det, hvis vi forestiller os, at vores liv er lig med vores karriere. Hvis vores selvværd afhænger af vores succes. Så har vi lagt tungere byrder på os selv, end vi kan bære.

Til alle os, der vil bevise for de andre, at vi er vores løn værd, taler Jesus, når han siger: ”Kom til mig, alle I som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.”

Det er måske ikke alle i kirken, der ved, hvad et åg er. Det er et gammelt redskab, man lagde op på nakken og skuldrene, og så kunne man hænge tunge ting på hver side af åget, sådan at der var ligevægt. Sådan kunne man gå oprejst med sine byrder, to spande vand, for eksempel, uden at armene blev overbebyrdede. Men selvom det er et redskab til at hjælpe os, så har åget en negativ betydning, nemlig som noget tungt, vi skal kæmpe med at bære.

Hvis vi skal blive i lignelsens sprog, så er vores stræben efter den rette kompetenceprofil, som et tungt åg, og vægten svarer til, at vi skal bære os selv.

Men Jesus siger: Mit åg er godt, og min byrde er let. Hvad er det for et åg, Jesus' åg?

Jo, det er dåbens åg... Det er troen!

Hvad er troen? Det er ikke troen på trosbekendelsen. Man kan ikke tro på en trosbekendelse. Trosbekendelsen er et teologisk forsøg på at beskrive troens indhold. Nej, troens åg er at stole på Guds kærlighed. Det er ikke en evne, vi kan spore hos særligt religiøse mennesker. Det er en gave, vi får fra Gud. Så det Jesus tilbyder os, det er, at i stedet

for at forsøge at se godt ud i de andres øjne, så kan vi hvile i, at Gud elsker os.

Det ændrer vores perspektiv på os selv og livet.

Så ser vi ikke længere på os selv med de andres øjne eller ud fra systemets perspektiv, der nådesløst vurderer os ud fra, om vi kan skabe vækst eller har nytteværdi. Nej, i stedet ser vi på de andre med Guds øjne. Det er korsets symbolik. Når vi ser på korset, ser vi Gud og vores næste. Der er nemlig både en lodret og en vandret akse. Det kristne menneske står altid i de to relationer, og de kan ikke adskilles fra hinanden. At se på korset vil sige at se på vores næste med Guds øjne. Og i Guds øjne er vi elskede børn, der har brug for hinanden.

Så ser vi også på os selv på en ny måde. Det er jo det vidunderlige evangelium i Jesu ord, at vi kan se på os selv som Guds elskede børn.

Med dåbens åg, som Jesus selv har lagt på vores skuldre, skal vi ikke gøre os fortjent til noget. Vi behøver ikke at finde frem til den rette kompetenceprofil. Vi behøver ikke bære mere! Vi bliver båret. Af ham der, der hænger der og

synes, at vi var alt besværet værd. Han ser os, som vi i virkeligheden er: Mennesker, der trænger til kærlighed. Det er vores frelse. At vi allerede er elsket. Amen.

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Kære Gud, almægtige far. Tag vore hænder. Grib os med dine varme og kærlige hænder, og gå med os, så vi ikke mister retningssansen og går hvileløse omkring, men i stedet finder ind til din kærlighed. Din ubetingede kærlighed, der omslutter os som to omsorgsfulde hænder. Og når vi har fundet hvilen i dine kærlige hænder, plant os da som frøet i den gode jord. Giv os vand fra dine kilder og lys fra din sol, så vi slår rod, spirer og gror og folder vores bladpragt ud. Og fortsæt så din gode gerning i os; grav

omkring os, fjern al den ukrudt, der truer os på livet, giv gødning og giv tid! Og så beder vi til, at vi bærer frugt. Den kommer af din nåde; og vi beder til, at frugten må være os selv og vores næste til gavn.

Du rige og gavmilde Gud. Du er skaberkraften i alt, der gror. Lad også vores tro spire, og forbarm dig over os, når vi råber på større tro og mere sikkerhed. Lær os at leve tillidsfuldt i verden.

Livets Herre, send os ud i verden med kraft og styrke. Lad også vores hænder blive til velsignelse for andre, så vi selv tager den ensomme i hånden og søger at skabe liv, hvor der før var goldt. Amen.